

medbestemmende Medlemmer af Familien. Der er et Mindretal, som altid har været villigt, naar det gjaldt de nødvendige og produktive Ting, der skulde bruges til Familiens Underhold, til Fødevarer, Beklædning, Husleje o. s. v., men saa, naar der var Tale om et dyrt og kostbart Legetøj til Kristian, satte sig derimod og navnlig da, naar Legetøjet ogsaa var farligt. Fler-tallet har derimod altid været parat til at ofre Penge til et saadant Legetøj. Og endelig samlede man sig ved en større Konfirmationsgave sammen til at anskaffe et meget dyrt Legetøj. Vi protesterede derimod, et saadant Legetøjsapparat var kun egnet til at vække Misundelse hos Naboen endnu større Drengene. Men det nyttede ikke noget. Overfor vore Protester sagde man, at vi havde saa udmærket godt Raad, der var ingen smalle Steder, vi kunde saa godt forsyne Kristian med dette dyre Legetøj. Og saa bag efter, da vi staa og mangle det nødvendige til produktive Ting, til Familiens Livsophold, siger man: Det er ikke vor Skyld, nej, det er Socialdemokratiets Skyld, det er Mindretallet, der har ødelagt Stillingen, de kunde blot have sparet paa Fødemidler, Beklædning, Husleje, saa havde vi haft udmærket godt Raad til Legetøjet.

Det er den her skildrede Samfundsøkonomi, som de Herrer af Regeringspartiet og Højre gøre sig til Tolk for, og de sige, at denne Samfundsøkonomi har sejret ved Valget den 20. Maj. Dette lader jeg staa hen. Naar man f. Eks. tager den Kreds, som jeg repræsenterer, maa jeg gøre opmærksom paa, at den sendte i Fjor en Tilhænger af denne Samfundsøkonomi, medens den i Aar valgte mig til Repræsentant. Og det, mener jeg, skyldes, at man efterhaanden har faaet Øjet op for, at denne Samfundsøkonomi var ruinerende og bindegale. Og jeg gaar ud fra, at den Opfattelse nok vil brede sig i de kommende Aar, saa at vi endelig faa et Flertal, som er imod den af Regeringen og Højre praktiserede Anvendelse af Samfundets Midler, især naar man bagefter skal spørge om, hvor man skal finde det fornødne til de nødvendige Samfundsforetagender. Den højtærede Finansminister kunde jo se, hvad Følgen i Tyskland var bleven af, at man var slaaet ind paa de høje Toldsatser. Det tyder paa, at Forstaaelsen af dette Forhold ogsaa er til Stede i Ministeriet, og jeg vil haabe, at den maa brede sig videre, end den hidtil har gjort.

Det ærede Medlem fra Kolding (Laurssen) udtalte forleden, at har man den Overbevisning, at de militære Udgifter af-

værge større Ulykker, end de selv ere, have de deres berettigede Formaal. Man maa efter denne Udtalelse gaa ud fra, at det ærede Medlem har den Overbevisning, og det er der vel for saa vidt ikke noget at sige til, men saa maa den være af yngre Dato. Jeg erindrer et Blad, der hed „Aarhus Folkeblad“, som midt i Halvfemsene havde en ganske anden Overbevisning, og det ærede Medlem var den Gang ansvarshavende Redaktør af dette Blad. Det ærede Medlems nuværende Overbevisning tyder paa en Udvikling, men ganske vist gaar den ikke i den Retning, som man plejer at sige, at de store Statsmænds gaa. Det er en Udvikling ikke i demokratisk, men i reaktionær Retning. Det ærede Medlem mente, at den overstrømmende Ros, som den internationale Socialistkongres havde givet vort Parti for vort Afrustningsforslag, var givet ved et godt Bord. Jeg havde Lejlighed til at høre den Ros blive fremsat, den blev fremsat under Kongressens Forhandlinger i Koncertpalæet, og den blev fremsat ved nogle Bord, der vare dækkede med Papirer og Tryksager akkurat som disse her. De vare ganske vist ikke af Egetræ som disse, men derfor skal jeg ikke sige, at Bordene ikke vare gode nok, jeg har ikke noget at klage over. Men det ærede Medlem forstaaer vel ved et „godt“ Bord et veldækket Bord, dækket med gode Spise- og Drikkevarer. Det var det altsaa ikke, det var ikke dækket paa den Maade, det var en Fejltagelse fra det ærede Medlems Side, en Fejltagelse, der berettiger til at antage, at naar han bliver rost, er det ved et saadant veldækket Bord. Jeg tænker, han heller ikke bliver det under andre Forhold.

Det ærede Medlem fra Nyborg (Birch) gav Socialdemokraterne en Kompliment, som jeg finder Anledning til at takke for. Han vilde rette en Appel — jeg citerer hans egne Ord — „til hvert eneste retsindigt Medlem her i Tinget“, og han sagde yderligere, at han henvendte denne Appel med særlig Fortrøstning til Socialdemokrater og Radikale. Det viser sig altsaa, at han ikke har den særlige Fortrøstning til sit eget Partis Tilhængeres Retsind, som han har til Socialdemokraternes og de Radikales. Jeg mener, det kan være værd at anerkende, at han saaledes har bedre Tro til os end til sine egne Partifæller, og jeg vil tro, at det er ganske fornøftigt af ham.

Det ærede Medlem fra Silkeborg (Stensballe) fremsatte en hel Del forvirrede Paa-stande. Blandt dem var der en, som jeg